

До Върховния административен съд
по адм.д. № 13679 /2010 г., трето отделение

З А Щ И Т А

от адвокат МАРИН МАРИНОВ,
довереник на жалбоподателя

Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията,
представявано от Юлиян Чолаков

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ АДМИНИСТРАТИВНИ СЪДИИ,

В допълнение към аргументите в първоначалната жалба, частната жалба, уточняващите молби и писмените защиты, както и аргументите в определението на тричленния състав на ВАС от 31.03.2010 г. по адм. дело № 3463 /2010 г. и пледоариите ми в съдебни заседания, моля да вземете предвид и следното:

I. По въпроса за наличието на индивидуален административен акт (ИАА):

1. Не е вярно, че оспорената заповед на областния управител е част от гражданскоправен фактически състав. Истината е, че този фактически състав е смесен, като всички волеизявления на държавни органи, подготвящи сключването на договора за продажба са ИАА и само първоначалното волеизявление на купувача и сключеният договор са гражданскоправни юридически факти.

2. Заповедта за продажба не е разпоредително волеизявление, какъвто е сключеният договор, а финален акт по подготовката на разпоредането с държавна собственост. Цитираната съдебна практика се отнася до разпоредителните волеизявления, а освен това най-новата съдебна практика на ВАС (например определение № 4273 /31.03.2010 г. по адм.д. № 3463 /2010 г., решенията по адм.д. 7563, 7563, 7564 и т.н. от 2010 г.) е категорично в противоположен смисъл. Следва да се вземат предвид и аргументите на Административен съд - Добрич (АдСД) в редицата влезли в сила решения (например по адм.д. 629, 631, 750, 751 и т.н. от 2009 г.):

„Протестът на ДОП срещу Заповед № РД – 11 – 04 – 69/ 25. 05. 2009 год. на Областния управител на Област с административен център Добрич е подаден на 19. 12. 2009 год. Заповедта е издадена на 25. 05. 2009 год. Съгласно разпоредбата на чл. 149 ал. 4 от АПК, когато прокурорът не е участвал в административното производство, той може да оспори акта до един месец от издаването му. В този смисъл срокът за оспорване законосъобразността на Заповед № РД – 11 – 04 – 69/ 25. 05. 2009 год. е изтекъл на 26.06.2009 год. Същевременно обаче в протеста изрично се настоява за обявяване заповедта за нищожна, а съгласно чл. 149 ал. 5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяването им за нищожни без ограничение във времето. С оглед на това протестът със стореното в него искане за обявяване нищожността на заповедта се явява допустим и подлежи на разглеждане.” (из адм. д. 751 /2009 г. на АдСД)

II. По правния интерес:

1. Точно юридическата прецизност изисква разглеждането на въпроса за правния интерес независимо от това дали съдът ще приеме, че е налице годин за обжалване ИАА.

Изглежда заинтересованото лице се бои като дявол от тамян от доказването на правния интерес на гражданите и организациите на гражданското общество.

2. По въпроса за правния интерес защитата на заинтересованата страна се прави на неразбрала аргументите ни за наличието на самостоятелни вещни права на всички правни субекти в България, а и на всички правни субекти върху обектите изключителна държавна собственост. Тъй като последните са предназначени за ползване от всички, то е налице едно ограничено вещно право на ползване по силата на закона върху тези обекти, което обосновава прекия и непосредствен правен интерес от оспорването на атакуваната заповед. Ако имотите се водят частна собственост, достъпът на гражданите до имотите ИДС може да бъде ограничен от фиктивните собственици и по този начин ще бъде засегнато тяхното право на собственост и на ползване. Т.е., налице е пряка заинтересованост по смисъла на изричната разпоредба на чл.131 ал.1 от ЗУТ. Надявам се, че заинтересованото лице няма да оспори, че правото на ползване е ограничено вещно право.

3. Пространно цитираното решение на ВАС в писмената защита на „Холдинг Варна” АД е по много различен казус, тъй като става дума за жалба на съсобственик в съседен имот частна общинска собственост, а не за пряко заявено право върху същия имот.

4. Предоставената правна възможност при упражняването ѝ от лицето, на което е предоставена, се превръща в субективно право. Това субективно право по чл.3 т.9 от Орхуската конвенция не подлежи на направения от заинтересованото лице коментар поради примата ѝ пред вътрешното законодателство, включително Конституцията.

5. Заинтересованото лице не би трябвало да се опитва да заблуждава съда, че за имота нямало представен като доказателство в производството акт за публична държавна собственост. Защо да има представен такъв пред ВАС, щом с първоначалната жалба са представени актове за ИДС с номера 603, 604 и 606 от 2000 г.?

III. По въпроса за неплащането на държавната такса.

Доколкото едно юридическо лице може да има душа, очевидно дори и заинтересованото лице не може да си изкриви душата и да твърди, че държавната такса не е платена. По този въпрос доводите в частната ни жалба и в първоначалното определение от 31.03.2010 г. на тричленния състав на ВАС са неоспорими.

Ето защо МОЛЯ да уважите частната жалба.

Приложение: Три копия от защитата.

С уважение: